

— Брей — казалъ Гунчо — азъ си мислѣхъ, че съмъ те излъгалъ, а то излиза, че и ти добре знаешъ да лъжешъ. Искашъ ли да се побратимимъ?

— Искамъ, защо да не искамъ, — отговорилъ Мунчо. И си стиснали ржцетъ.

После тръгнали да си търсятъ въ трето село работа.

Ходили, ходили и спрѣли при една баба, която търсила двама ратаи. Харесала двамата побратими и имъ рекла:

— Ти, Гунчо, ще ми карашъ кравата на паша и ще ѝ свиришъ съ гайда. Тя знае да играе ржченица. А ти, Мунчо, ще почиствашъ въ кжщи и боклука ще хвърляшъ въ съседския дворъ. Това ще ви е работата. Съгласни ли сте?

— Съгласни, защо да не сме съгласни? — отговорили двамата и веднага се хванали за работа.

Гунчо взелъ гайдата и право на пасището. Но оная ми ти крава като се юрнала да тича — не може да я стигне. Той ѝ свири, дано се умири и да заиграе ржченица, а тя бѣга ли, бѣга. Той я подгони оттукъ, тя бѣга натамъ. Цѣлъ день като лудъ тичалъ подиръ нея, докато капналъ отъ умора и се прибралъ виръ-вода вкжщи. Не му останало време и хлѣба си въ торбата да изяде.

А пъкъ Мунчо помелъ стаята и двора, изчистилъ обора, прибралъ боклука и го хвърлилъ въ съседния дворъ. Че като излѣзли стопанитъ на двора, като го хванали, та бой, бой... едва живъ го пуснали.

Събрали се вечеръта двамата лъжци и се питали, кой какъ е прекаралъ.

— Азъ, — казалъ Мунчо — изчистихъ, пометохъ и хвърлихъ боклука въ двора на съседитъ, а тѣ ме поканиха на печено агне и червено вино. Та ти казвамъ, братко, едно ядене, едно пиене... Още ми тежи на стомаха и ми се върти главата отъ препиване...

— Пъкъ азъ, — подхваналъ Гунчо — като надухъ гайдата, че като се разигра оная ми ти крава — друса ли, друса ржченица. Да си умрешъ отъ смѣхъ! Азъ свира, тя играе, та после и азъ заиграхъ съ нея, чакъ до сега... Гледай, цървудитъ си скжсахъ отъ скачане! И хлѣба си нѣмахъ време да изямъ.

— Хайде тогава да си смѣнимъ работитъ, — предложилъ Мунчо. — Утре азъ да паса кравата, а ти иди да хвърлишъ боклука у съседитъ, та и ти да си хапнешъ и пийнешъ. Нали сме пусти побратими, да се приглеждаме.

На другата вечеръ се срѣзнали: Мунчо съ скжсани царвули, а Гунчо съ посинѣло лице. Погледали се, погледали, па си рекли:

— А бе то тука не върви, ами я да бѣгаме, кждето ни очитъ видятъ.

Но вечеръта бабата затворила съ лостъ вратата и не ги пустила да бѣгатъ. Тогава Гунчо казалъ на Мунча: